

ՍՈՒՐԲ ԳԷՈՐԳ ԵԿԵՂԵՑԻ
ST. KEVORK ARMENIAN CHURCH

ԿԻՐԱԿՆՈՐԵԱՅ ԹԵՂԹԻԿ

Sunday Bulletin

ԿԻՐԱԿԻ, Մայիս 31, 2020

SUNDAY, May 31, 2020

9215 SE Church St., Clackamas, OR 97015

ՃԱՇՈՒ ԱՎԵՏԱՐԱՆ

Յովհաննէս 14:24-31

Այս բաները ասացի ձեզ, մինչ ձեզ հետ եմ: Իսկ Միխիթարիչը՝ Սուրբ Հոգին, որին Հայրը կուղարկի իմ անունով, նա ձեզ ամէն բան կուսուցանի եւ ձեզ կը յիշեցնի այն ամէնը, ինչ ես ասացի ձեզ»:

«Խաղաղութիւն եմ թողնում ձեզ, իմ խաղաղութիւնն եմ տալիս ձեզ. ձեզ չեմ տալիս այնպէս, ինչպէս այս աշխարհն է տալիս. ձեր սրտերը թող չխռովուեն, եւ չվախենաք:

Լսեցիք, որ ձեզ ասացի, թէ՛ գնում եմ եւ կը գամ ձեզ մօտ. եթէ ինձ սիրէիք, ապա դուք ուրախ պիտի լինէիք, որ ես Հօր մօտ եմ գնում, որովհետեւ իմ Հայրը մե՛ծ է, քան ես: Եւ հիմա ասացի ձեզ, երբ դեռ չի եղել, որպէսզի, երբ լինի, հաւատաք:

Այլեւս երկար չեմ խօսի ձեզ հետ. գալիս է աշխարհի իշխանը եւ իմ վրայ ոչ մի իշխանութիւն չունի: Իսկ որպէսզի աշխարհը գիտենայ, որ ես սիրում եմ Հօրը, այնպէս եմ անում, ինչպէս որ Հայրը պատուիրեց ինձ. դէ՛հ, վե՛ր կացեք գնանք այստեղից»:

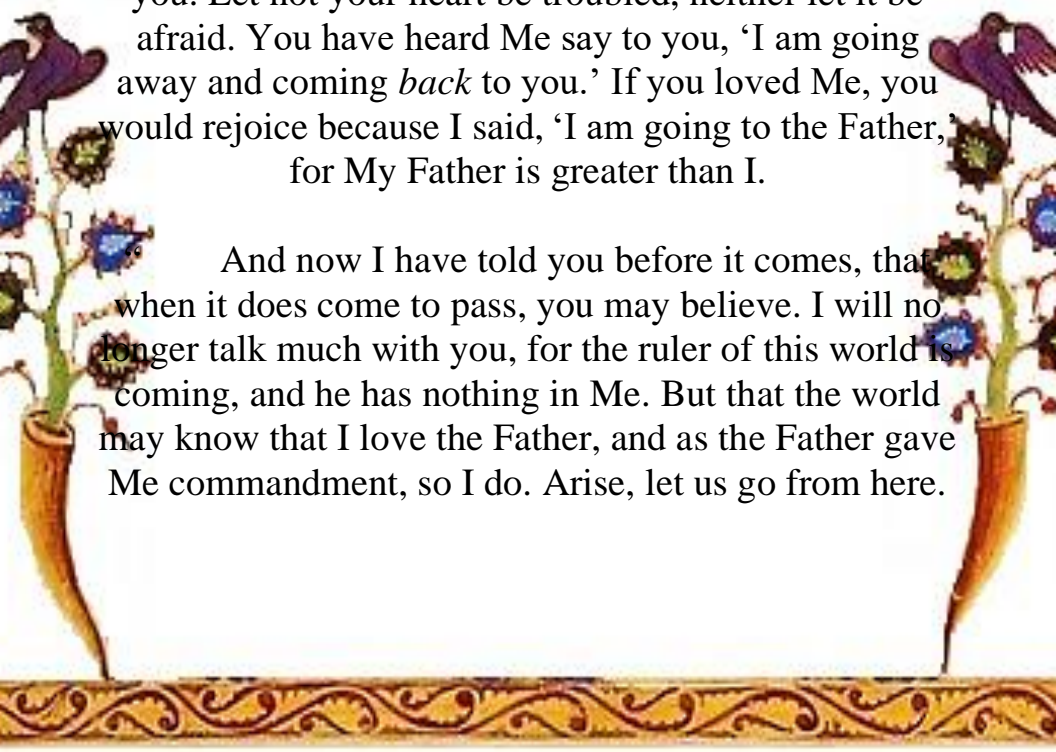

GOSPEL READING

John 14:24-31

These things I have spoken to you while being present with you. But the Helper, the Holy Spirit, whom the Father will send in My name, He will teach you all things, and bring to your remembrance all things that I said to you. Peace I leave with you, My peace I give to you; not as the world gives do I give to you. Let not your heart be troubled, neither let it be afraid. You have heard Me say to you, ‘I am going away and coming *back* to you.’ If you loved Me, you would rejoice because I said, ‘I am going to the Father,’ for My Father is greater than I.

And now I have told you before it comes, that when it does come to pass, you may believe. I will no longer talk much with you, for the ruler of this world is coming, and he has nothing in Me. But that the world may know that I love the Father, and as the Father gave Me commandment, so I do. Arise, let us go from here.

ԱՂՕԹՔ

Գրեց՝ Յովնան Արք. Տերտերեան

Խորհուրդ խորին, Անհասդ Աստուած: Մարդիկ Քեզի պիտի ընծայեն մշտապես նոր արշալոյսներով զարդարուն իրենց հոգիները, իրենց նոր երգերը: Բառեր չկան եւ ոչ ալ պետք է փնտռել բացատրելու համար Քու սիրոյդ անջնջելի ներկայութիւնն ու ներգործութիւնը իմ հոգիին մինչեւ խորքերը: Խորհուրդ խորին՝ Աստուծոյ շունչն է, որ կը դառնայ շարժումը իմ էութեան նոր կեանքին, երբ աղօթքը կը կապէ զիս Քեզի հետ, Աստուած իմ:

Տաճուկին ու զաղտնեաց բանալին եւ Աստուած հօր: Երբ հոգիս իր թռիչքը կ'առնէ աղօթանուէր զգացումներով ու կը հասնի Քեզի, ահա այդ պահուն կը սրբանայ իմ մէջ կեանքը երկնաստուր, որուն քայլերը ժամանակ առ ժամանակ զիս կը տանին խաւարին ճանապարհներէն: Բայց, երբ աղօթողին հայեացքը կը հանդիպի Քու փառքիդ, ահա այդ ժամանակ կը փարատի խաւարը հոգիներուն:

PRAYER

By Archbishop Hovnan Derderian

Mystery Deep, O God Unreachable, you creatures will always offer their souls, their songs that are ever adorned with new sunrises.

There are no words nor do I look for any to explain the permanent presence and charge of your love in the depths of my soul. O Mystery Deep, it is your divine breath that defines my

new being, when prayer connects me with you, my Lord God.

Your are the key to the hidden and the secret, O Almighty God. When my soul takes flight through prayerful feelings and reaches You, it is then that the life that you have granted me is sanctified in me, O Lord, and when I realise that sometimes I have walked in the path of darkness. It is only when our gaze meets the eye of God that darkness is dispelled from the souls.

ՀՈԳԵԳԱԼՈՒՄՍ

Առաքեալների վրայ Սուրբ Հոգու իջման յիշատակութեան տօնն է, որ տեղի է ունեցել Սուրբ Յարութիւնից յետոյ յիսուներորդ օրը: Սուրբ Հոգին Սուրբ Երրորդութեան երեք անձերից մէկն է, համագոյ եւ հաւասար Հօրը եւ Որդուն: Քրիստոս Իր երկրային գործունէութեան ընթացքում առաքեալների հետ խօսել էր Սուրբ Հոգու գալստեան մասին. «Իսկ Միխիթարիչը՝ Սուրբ Հոգին, որին Հայրը կ'ուղարկի Իմ անունով, Նա ձեզ ամէն բան կ'ուսուցանի եւ ձեզ կը յիշեցնի այն ամէնը, ինչ Ես ասացի ձեզ» (Յովհ. 14:26):

Սուրբ Հոգու գալուստը նկարագրուած է «Գործք Առաքելոց»-ում. «Երբ Պենտեկոստէի օրերը լրացան, բոլորը միասիրտ, միատեղ էին: Եւ յանկարծակի երկնքից հնչեց մի ձայն՝ սաստիկ հողմից եկած ձայնի նման. եւ լցրեց ամբողջ այն տունը, ուր նստած էին: Եվ նրանց երեւացին բաժանուած լեզուներ՝ նման բոցեղէն լեզուների, որոնք նստեցին իւրաքանչիւրի վրայ: Եվ բոլորը լցուեցին Սուրբ Հոգով ու սկսեցին խօսել ուրիշ լեզուներով, ինչպէս որ Սուրբ Հոգին նրանց խօսել էր տալիս» (Գործք 2:1-4):

Աստուածաշնչային այս հատուածում նշում են տարբեր երկրների անուններ, որտեղից եկածները զարմանում են՝ իւրաքանչիւրն իր հարազատ լեզուն լսելով: Յիշատակուած տեղանունների թւում են նաեւ Միջագետքը, Հրեաստանը եւ Գամիրքը (Գործք 2:9): Եկեղեցական սուրբ հայրերից Տերտուլիանոսն ու Օգոստինոսը պնդում են, որ աւելի ճիշտ կը լինի Հրեաստան բառը փոխարինել Հայաստան բառով, քանի որ ավելի տրամաբանական է, որ օտար երկրների շարքում նշուած լինի Հայաստանը: Բացի այդ, աշխարհագրական առումով Միջագետքի եւ Գամիրքի միջեւ գտնուում է Հայաստանը: Հետեւաբար՝ այս նշանաւոր իրադարձութեանն ականատես են եղել նաեւ հայերը:

Քրիստոնէական եկեղեցում շնորհի վարդապետութիւնը կապուած է Սուրբ Հոգու հետ: Ըստ այդ վարդապետութեան՝ իւրաքանչիւր առաքինութիւն աստուածային պարգեւ է, որ տրուում է հաւատացեալին Սուրբ Հոգուց, եւ որեւէ առաքինութեան վերագրումը սեփական անձին, այլ ոչ թէ Աստծուն, հպարտութեան տանող մեծ մեղք է: Հետեւաբար, Հոգեգալստեան յիշատակումը նաեւ կոչ է իւրաքանչիւր հաւատացեալի՝ հպարտութիւնից խուսափել եւ աստուածային շնորհներով միայն բարի գործեր կատարել:

PENTECOST

Pentecost falls on the tenth day after Ascension or fifty days after Easter. It is the celebration of the coming of the Holy Spirit upon the apostles as they were gathered in the Upper Room. They were given grace and the ability to speak in different languages. They were given the courage to travel everywhere to preach the Good News of Christ.

Pentecost is the name of two feasts: one Jewish and the other, Christian. Pentecost was one of the principal festivals of the early church. The Jewish Pentecost served as a religious celebration at the end of the harvest. Consequently, it was called the Feast of Harvest.

Christian Pentecost is a festival of thanksgiving for the first fruits of the Holy Spirit; thus, it is related to the Jewish festival as the first fruits of nature. The name *Hokekaloust*, in Armenian, means the “coming of the Holy Spirit.”

ԳԻՆՄԱՆԱՆԱԳՐ

Թորոնթոյէն բեռնատար շոգեմաւ մը խարխախ նետած էր Տիթրոյիթի նաւահանգիստներէն մին: Բեռը դեռ նոր պարպուած էր: Նաւագներէն մէկը կէս գինով վիճակի մէջ տատանելով կը քալէր Ուտուօրտ պողոտայէն: Վերջապէս կանգ առաւ հին «Ճերմակ թատրոն»ին առջեւ: Մուտքի դուռը տոմսակ ծախող օրիորդը բարեւելէ ետք՝ հարցուց. «Տէր Յիսուս Քրիստոս հո՞ս է»: Օրիորդ նաւաստին գինով վիճակը տեսնելով՝ հասկցաւ ինչ որ ան կը փնտտէր եւ ըսաւ. «Ո՛չ, պարոն, Յիսուս Քրիստոս հոս չէ, բայց Անոր նկարը ունիմք հոս»:

Մընֆէսիի «Քրիստոս՝ Պիղատոսի առջեւ» վեհաշում նկարը ցուցադրութեան դրուած էր այդ շէնֆին մէջ: Ան կը պատկանէր Ճօն Ուանմէֆլըրի, որուն Ֆիլատելֆիոյ տուններէն մէկուն մէջ՝ ուր կը գտնուէր նաեւ այս աշխարհահռչակ նկարը, հրդեհ ծագած էր եւ հսկայ բան մը ըլլալուն՝ յաջողած չէին իր շրջանակովը դուրս հանել գայն: Ստիպուած՝ շրջանակը կոտրած էին ազատելու համար այս մեծագին «Գլուխ գործոցը» որ գնուած էր 75.00 տոլարի:

Նաւաստի գլխարկը ձեռքերուն մէջ նմոթկելով շարունակեց. «Ուրեմն Տէր Յիսուս Քրիստոս հոս չէ»: Օրիորդ քաղցրութեամբ կրկնեց. «Ո՛չ, պարոն նաւաստի, միայն Անոր նկարը ունիմք հոս»:

Նաւաստին յուսախար եւ գլխիկոր վայրկեան մը լոեց: Յետոյ մարմրուն աչքերը օրիորդին յառելով ըսաւ. «Հաւանաբար այս պատկերին կ'ակնարկէր մայրս: Երբ ես Թորոնթօ էի, ինձմէ խոստում առաւ որ Տիթրոյթ իջնելուս՝ անպատճառ գամ տեսնեմ գայն: Քանի՞ է մուտքի գինը»: «Քառորդ մը», պատասխանեց օրիորդը, «Ցուցակ մըն ալ կ'ուզէ՞ք»: «Ա՞յդ քանի կ'արժէ», հարցուց նաւագը: «Տասը սէնթ», հարեց աղջիկը: Նաւաստի վնարեց եւ ներս մտաւ:

Օրիորդը հետաքրքրութեամբ հետեւեցաւ անոր: Ի՞նչ պիտի ըլլար արդեօք տառապակոծ Քրիստոսի ազդեցութիւնը այս կէս գինով մարդուն վրայ:

Նաւաստին յառաջացաւ ու նստաւ աթոռի մը վրայ, գլխարկը միշտ ձեռքերուն մէջ նմոթկելով: Աչքերը պատկերի սեւեռած՝ վայրկեան մը լուռ դիտել վերջ հարցուց. «Ազնիւ օրիորդ, ո՞վ է այն մարդը որ բազմած է աթոռի վրայ», եւ ցուցամատը դէպի պատկերը ուղղելով կրկնեց. «Այն մարդը՝ որուն մագերը կարն կտրուած են եւ աթոռին վրայ բազմած է»: «Ան Հոռոմայեցի կուսակալ՝ Պիղատոսն է», պատասխանեց օրիորդը: Դարձեալ ցուցամատը երկարելով՝ նաւաստին հարցուց. «Որո՞նք են իր շուրջը գտնուող կարմիր, կապոյտ, դեղին եւ կանաչ հագուստով մարդիկ»: «Անոնք Փարիսեցիներն են», ըսաւ օրիորդը, «Յիսուսի ամբաստանիչները»: «Հապա ձեռքը նիզակ եւ գլուխը սաղաւարտ ունեցող այն մարդը ով է», հարցուց նաւազը ակնապիշ: «Ան Հոռոմայեցի հարիւրապետին մէկ զինուորն է որ Յիսուսի կողը խոցեց», բացատրեց օրիորդը: «Հապա այդ ամբո՞խը», շարունակեց նաւաստին, «ինչո՞ւ վեր բարձրացած են բոլորին ձեռքերը»: Օրիորդ շատ սրտառուչ ձայնով ըսաւ. «Հրեայ խուժանն է այդ որ կը պոռայ՝ խաչը հանէ, խաչը հանէ ատիկա»:

Նաւաստին միշտ սեւեռաբիր, ցուցամատը այս անգամ մէջտեղի անձին ուղղելով հարցուց. «Հապա ներմակներ հագած այդ մարդը, որ երկար մագեր ունի, ինչո՞ւ շղթայած են ձեռքերը»: Օրիորդը տխրութեամբ բացազանչեց. «Ան է Յիսուսը, հոն, միշտ մէջտեղը»: Բայց ի՞նչ չար գործ ըրած է Ան», յարեց նաւաստին: Օրիորդին ձեռքը մարդուն ուսին դնելով պատասխանեց. «Ո՛չ մէկ չար գործ պարոն նաւաստի: Ան մեր մեղքերուն համար է որ կ'ամբաստանուի ու կը ծեծուի»: «Մեր մեղքերուն համար», կրկնեց նաւազը ապշութեամբ: «Այո՛, մեր մեղքերուն համար», պատասխանեց օրիորդը ու մեղմիւ հեռացաւ:

Բաւական ժամանակ վերջ՝ օրիորդը վերադարձաւ եւ ի՛նչ տեսնէ: Գլխարկը եւ ցուացակը գետին ինկած,

նաւաստին աթոռին ետելի մասը առջեւ դարձուցած, կգակը երկու ձեռքերուն մէջ՝ յենարանին վրայ, յափշտակուած կը դիտէր Յիսուսը: Կ'արտասանուէր անձայն եւ արցունքի խոշոր կաթիլներ ետելէ ետել կը գլորէին այտերէն վար:

Օրիորդը մօտեցաւ. մարդուն եւ հարցուց քննուշուքեամբ. «Ի՞նչ կարծիք ունիք Յիսուսի հանդէպ, պարոն Նաւաստի»: «Ան մեր մեղքերուն համար ամբաստանուած է ու կը ծեծուի: Ես երէկ մտածած չէի Իր վրայ ասկէ առաջ: Թէեւ մայրս յաճախ պատմած էր Անոր մասին երբ մանուկ էի, նաեւ Կիրակնօրեայ դպրոցի ուսուցչուհիս: Սակայն այդ օրերէն ի վեր ես Անոր անունը գործածած եմ միայն անէծքի եւ հայհոյանքներու ժամանակ»: «Բայց հիմա՞», հարցուց օրիորդը քաղցրութեամբ: Նաւաստին թաց աչքերը վայրկեան մը դէպի օրիորդը դարձնելով յարեց. «Հիմա կը սիրեմ գԱյն ու կը գմայլիմ: Բայց ո՞ւր է այն աշակերտը որ գԱյն ուրացաւ: Հոն չէ՞: Մայրս կ'ըսէր թէ վերջը գղջաց ու դառնապէս լացաւ»:

«Այո՛, Սիմոն Պետրոս», ըսաւ օրիորդ ու լոյս: Ու մինչ յուզումով եւ ապշութեամբ մարդուն կողքին գամուած՝ կը դիտէր գայն խորունկ համակրանքով, նաւաստին ելաւ աթոռէն, ծունկի եկաւ, ձեռքերը խաչածեւ ծալեց կուրծքին ու մրմնջեց. «Ես ալ քեզ ուրացող Սիմոն Պետրոս մըն եմ, Տէր Յիսուս, մեղաւոր աշակերտ մը, բայց կը սիրեմ Քեզ հիմա...»: Օրիորդը չկրցաւ ինքզինք գապել: Ու երբ դէպի դուռ ուղղուեցաւ, նաւաստին դեռ ծունկի վրայ կու լար եւ սիրոյ ու գղջումի արցունքները լոկ կը գլորէին աչքերէն վար:

Սիրելի Ընթերցող, «Անիկա մեր մեղքերուն համար վիրաւորուեցաւ, եւ մեր անօրէնութիւններուն համար ծեծուեցաւ, մեր խաղաղութեան պատիժը Անոր վրայ եղաւ, եւ Անոր վերքերով մենք բժշկուեցանք»:

Why We Are Christians?

To members of the Church whose lives have been dedicated to the gospel of Jesus Christ, it can come as a surprise to learn that there are people in the world who do not know we are Christians.

We have always claimed “the privilege of worshiping Almighty God according to the dictates of our own conscience, and allow all men the same privilege, let them worship how, where, or what they may.” (A of F 1:11.) We believe that all men are at their best when they worship their God. We respect their right to believe in whatever is sacred to them, and we ask that they allow us the same courtesy. For this reason, the following statement is not designed to be a source of contention, but a short review of why we believe we are amply qualified to be considered Christians.

1. We are Christians because we believe Jesus Christ is an important member of the Godhead. “We believe in God, the Eternal Father, and in His Son, Jesus Christ, and in the Holy Ghost.” (A of F 1:1.) *We have no other gods before us.* (See Ex. 20:3.) We do not worship prophets or saints, neither of modern nor of ancient times. We pray only to the Father, as the Savior taught during his earthly ministry (see Matt. 6:9, 13); and this we do only in the name of the Savior. We teach, as the scriptures do, that there is no intermediary between God and man save Jesus Christ, and “none other name given under heaven save it be this Jesus Christ ... whereby man can be saved.” (2 Ne. 25:20.)

2. We are Christians because, like the early Christians, *we have no graven images* or any other objects of idolatrous worship. (See Ex. 20: 4–6.) Nor do we feel that it is proper to make medals, relics of ancient times,

icons, or even the cross or other man-made objects part of our worship of the true and living God. Of course we adorn our parks and our buildings with statues and we display pictures of the Savior and others in prominent places, but we attach no undue religious significance to such things made by man.

3. We are Christians because *we honor our fathers and our mothers*, our grandparents and all other generations, in the Christian way. (See Ex. 20:12.) We seek to turn the hearts of the children to their parents (and forefathers) and to turn the hearts of the parents to their children (see Mal. 4:6), that we may unite all generations in the bonds of eternal love. We seek the goal of marriage in the temple for eternity. Our temple ordinances are Christ-centered. We have Christ-oriented programs to strengthen the home, the family, and each individual. We strive to protect the integrity of the home and the family from the influences of Satan. We are against those things that destroy the home and the family, such as abortion, homosexuality, promiscuity, alcohol, drugs, violence, and unwarranted divorce. Indeed, it was a latter-day Christian prophet, President David O. McKay, who taught, “No other success can compensate for failure in the home.”

4. We are Christians because we strive to obey the Judeo-Christian commandment “*Thou shalt not steal.*” (Ex. 20:15; see also D&C 42:20.) We emphasize personal honesty, integrity, and trustworthiness. We also agree with the prophet Malachi, who indicated that to withhold tithes and offerings is to rob God of that which is His. (See Mal. 3:8–12.) We readily testify that millions believe and practice the principle of tithing and find that it is better to live on 90 percent plus the blessings of the Lord than to try to make it safely through the risks of this uncertain world on their own wisdom and resources alone.

5. We are Christians because “we believe that men will be punished for their own sins, and not for Adam’s transgressions.” (A of F 1:2.) We fully realize that we are responsible and accountable for our actions, and that we will

eventually stand before God to be judged according to our works. (See Rev. 20:12.) We believe that the Savior is pleased with those who “doeth the will of my Father which is in heaven.” (Matt. 7:21.) This Christian principle causes us to seek to live better lives and to seek to accomplish good in the world.

6. We are Christians because “we believe that through the *Atonement of Christ*, all mankind may be saved, by obedience to the laws and ordinances of the Gospel.” (A of F 1:3.) There is no other way to salvation.

7. We are Christians because “we believe that the first principles and ordinances of the Gospel are: first, *Faith in the Lord Jesus Christ*; second, Repentance; third, Baptism by immersion for the remission of sins; fourth, Laying on of hands for the gift of the Holy Ghost.” (A of F 1:4.) All these things are centered in Christ.

8. We are Christians because *we believe in the second coming of Christ* in all his glory, that he will “reign personally upon the earth; and, that the earth will be renewed and receive its paradisiacal glory.” (A of F 1:10.)

9. We are Christians because *we believe in all the Christian ideals for living*: “We believe in being honest, true, chaste, benevolent, virtuous, and in doing good to all men. ... If there is anything virtuous, lovely, or of good report or praiseworthy, we seek after these things.” (A of F 1:13.) We accept and strive to live all the Christ like virtues exemplified in the Beatitudes and in the Sermon on the Mount and in all of the Savior’s teachings. We believe that we should serve Christ with all our heart, might, mind, and strength; that we should be examples of faith, charity, love, virtue, knowledge, temperance, patience, brotherly kindness, godliness, humility, and diligence, and have an eye single to the glory of God.